

Gyermeki hit

Egy gyermektanítási gondolatai a Terézvárosi Gyülekezetben

A gyermekiskolában éppen a bűnesetről tanultunk. Felolvastuk 1Mózes 3. fejezetét, versről versre ment a Biblia, egyik kőből a másikba. Lelkesen és nagyon szíven olvasták az igét a 8-9 éves, szeleburdi kisfiúk. Miközben hallgattam néztem őket, elgondolkoztam azon, hogy vajon mennyit értenek meg belőle, nem tőlük nehéze-e a szíveg nekik?

Eddig az érdekes témák nekik az érzékszerveiket, de már az érzékenységek (hájjain vagyunk a kisinyoknak). A tőbbi tanítással szeretnénk, hogy szokják a Bibliát, ismerjék meg, tanulják meg érteni és használni, de ami a legfontosabb, hogy szeressék meg. Fedezzék fel azt, hogy mennyire izgalmas, érdekes és csodálatos. Ne azért, mert azt mondjuk nekik, hogy kell, hanem saját élményből.

De először erre ez a tőlük is igazosan is rávid egyáltalán tőlük idő? Szóval néztem őket, ahogy az érzékszerveiknél tudva, nagyon komolyan olvasták a Bibliát, de közben becseszték a gyermeki huncutságot, miközben továbbadták a könyvet: azé Teeee jaaaa! Készen kicsit látköszöttek, kicsit csipkelődtek és persze oda-oda sandítottak is felém, hogy szabad-e. Aztán jártak nevettek, látva a mosolyomat, hogy a komoly feladatot is lehet játékosabban végéni. Elolvastuk a fejezetet. Ezután az ő nyelvükre lefordítva újra akartam nekik mesélni a történetet, de előtte még feltettem egy kérdést, hogy lássam, melyik részek kevésbé egyértelműek. El tudjátok mondani miről olvastunk?

Tudjátok! Mennyire? Teljes egészében! Nevetgátek-e közben? Persze, de megengedtem nekik. A hangulat oldott, kényvetlen, barátságos és persze játékos volt. És a gyerekek figyeltek. A csapat egyáltalán mindenre emlékezett. Nahát! Nem kell gyermeknyelven újra mesélnem. Miközben végignézték rajtuk, el is szögyelltem magam. Mennyire bekorlátozzuk gyermekeinket azzal, ha nem vesszük őket komolyan! Miután egyértelművé vált, hogy az olvasottakból mindenre emlékeznek, elkezdtek beszélni a leckéről. Látszólag a sről-írással igyekeztek megérteni az édenben történeteket és azt, ami a háttérben meghőzött.

A történethez hozzá tartozik még valami. A gyermekiskola új asztalt kapott, hiszen a nagyfiúk még se állhatnak kisasztaloknál, kisszékken! Ha komolyan vesszük őket, jár nekik a komoly nagy asztal, nagy székekkel, amit most avattunk. A történet tanulásigairól gondoltunk, miközben a srácok a gyűnyűrű, nagy, masszív asztal alá beprácsolódtak, de nagyfiúsan. Ez megteremtette hangulatot, a meghittséget. Fantasztikus beszélgetés alakult ki a fiúkkal a bűnesetről. Mennyire okosak ezek a gyerekek és mennyire világosan tud Isten szólni általuk! Gyermeki egyszerűséggel, őszinte és megkérdőjelezhetetlen hitükkel, az ő szemüvegükkel jár a nézve mennyire máris megvilágítást a hit! Mennyivel egyszerűbb, tisztább és világosabb, minden sallangtól mentes. Végül is most ki tanít, kit? Én őket vagy ők engem? Nem ok nélkül mondta Jézus,

hogyan az ilyenek a mennyek országa. Állítsanak tartanak. A kard az, hogy hajlandóak vagyunk-e belépni a tükörbe. Minden ostoba gondolatunkat, tudásunkat félretelve, bemészni az asztal alá; velük a meghallgatni őket. Állítsanak nekik a Bibliát, hogy közöttük is taníthassanak minket. Elgondolkozni az általuk feltett kérdéseken, figyelni a véleményekre, és van még egy fontos dolog. Közöttük beszéljünk hozzájuk, nézd az arcukat! Ez a legjobb visszajelzés. Minden szavad visszatér a szívedbe az arcukon. Ha őszinte hittel beszélsz, úgy, hogy közöttük Jézus helyet foglal melletted, jelenléte látható lesz a gyermekek arcán. Amit a Biblia leír, szívesen vitathatlan. Ha szívesen van az erőre, a hited mélyre-társára, beszélj az ősziről egy kisgyerekkel!

Város Viktória